

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον διὰ τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν ὀργανισμὸν, ἀληθεὶς παρασχόν ἐν τῇ χάριτι ἡμῶν πατρῶσις καὶ διὰ τοῦ Ὁμοῦ καὶ Παιδαγωγικοῦ Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ κατηφιμέτατον ἐν τοῖς παισιν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

ΒΕΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δρ. 35. Ἐξέμηνος δρ. 19. Τριμηνος δρ. 10.
ΒΕΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κόκκου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10. Ἀμερικῆς Δολλὰρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλικὰ 25. Ἐξέμηνος καὶ Τριμηνος ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1878

ΙΑΡΥΘΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην Οὐνοῦ ἡμερῆς.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδουαίτου δρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β' - Τόμος 30ος

Ἐν Ἀθήναις, 19 Μαΐου 1923

Ἔτος 45. ν. Δελφ. 23

Ἡ Μικρὴ Βασίλισσα

(Μυθιστόρημα διὰ ΜΑΡΙΕ ΓΙΛΑΡΔΕΤ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ' (Συνέχεια)

«Εἶναι μιὰ χαριτωμένη Ἰνδιανόποδλα, ποὺ μοιάζει σὰν κομποτέχνημα. Μὰ μέσα σ' ἀσθενικὸ σωματάκι τῆς κρύβεται ἡ θερμότερη ψυχὴ ποὺ γνώρισα ποτέ μου.

» Ἦταν καταβόλαχχ στὸ Παρίσι, ἔπειτα ἄρρωστη καὶ τώρα τὴν πηγαίνουμε στοὺς γονεῖς τῆς, ποὺ μένουν στὴ Νίκαια.

» Θυμάσαι, Μίλο, πῶσον πόθο εἶχες νὰ ἴδῃς τὴ Νίκαια; Μέσα σ' αὐτὰ παιδικά-τικα θυσιρά μας, αὐτὸ ἦσαν τὸ πιὸ ζωηρό. Ἄν εἶχες ἀκόμη αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία, δὲν μπορεῖς νὰ τὰ καταφέρῃς νὰ ἰδῶδὼμε σ' αὐτὴ τὴν πόλιν, ποὺ λένε πὼς εἶναι τόσο φωτεινὴ κ' εὐδομή;

» Μιὰ κ' ὁ μπαμπὰς σου σκοπεύει ν' ἀφήσῃ τὴ Βαλκανία, γιατί νὰ μὴ πραγματοποιησὶ αὐτὰ τὰ μέρη;

» Ἀχ, ἄς λάβωνα γρήγορα ἕνα γράμμα σου, ἔπου νὰ μοι γράψῃς πὼς κατέρθωσας αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ποὺ τόσο θὰ μάς κάμει νὰ χαροῦμαι! Γιατί ποῖός ἐξέρι ποτέ ἄλλοτε θὰ μάς δοθῇ ἐδικαίρι νὰνταμωθοῦμε;

» Ζήτησέ το μὲ τὴν καρδιά σου,

Ἡ Πηρὴ λοιπὸν τὴν πένα κ' ἔγραψε... (Σελ. 170, στ. γ')

Μίλο, καὶ τότε εἰ γονεῖς σου δὲ θὰ μπορέσουν νὰ σ' ἀρνῆθωσιν. Κάνε το αὐτὸ γιὰ χατήρι τῆς φίλης ποὺ σ' ἀγαπᾷ.

Ζίνα Φιρσάτ.

Ἐρρίξτε τὸ γράμμα τῆς καὶ περιμένα ἀπάντησιν.

Κάθε μέρα, μὲ καρδιοχόπι παραμόνεος τὸ γραμματοκομιοσὶ, ποὺ τὰ γρήγορα βήματά του ἀνεπηχοῦσαν στὸ πεζοδρόμιον.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν πέτσινη τοάντα ποὺ ἐξεχίλιζε ἀπὸ χαρτιά, θὰ σταμάτασεν ἄραγε μπροστὰ στὴ δίλλα; Ὅ' ἄφινε κανένα φακέλλο ποὺ νὰ διευθύνεται πρὸς τὴ Ζίνα ντ' Φιρσάτ, γραμμένο μὲ τὸ γνώριμο χαρακτήρα ποὺ τόσο ζωηρὰ ἔδωτε μέσα στὴ μνήμη τῆς μικρῆς;

Τίποτα! Ἡ σκληρῶν στολὴ προσπερνώσσε ἢ στεκόταν κ' ἔρριχνε χαρτιά χωρὶς κανένα ἐνδιεφέρον.

Κ' ἡ Ζίνα ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται ὀποφίτις κάθε εἴδους.

Μήπως ἡ οἰκογένεια Ρεβιλ εἶχε φύγει κίβλας ἀπ' τὴ Βαλκανία;

Ἡ μήπως—ποῖός μπορεῖ νὰ ε' ἀποκλείσῃ;—τὸ γράμμα τῆς Μίλο χάθηκε σὸ δρόμο;

Ἀδελφὸν προτίμησεν νὰ παραδεχθῇ ἡ Ζίνα. Προτίμησεν νὰ πιστέψῃ στὴν ἀμέλεια τοῦ Ταχυδρομείου, παρὰ ν' ἀμφιβάλλῃ γιὰ τὴν παιδικὴ τῆς φιλενάδα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'.

Πρὸς τὴ Νίκαια.

Λίγες μέρες ἀργότερα, καὶ χωρὶς νὰ λοθῇ αὐτὸ τὸ πρόβλημα, ἡ πριγκίπισσα Βαλεντίνα, ἡ Θωμαὸ κ' ἡ Ζίνα ἔφυγαν ἀπ' τὸ Παρίσι.

Ἐκίνησαν στίς ἐννιά τὸ βράδυ καὶ ταξίδεψαν ἐλν τὴ νύχτα.

Ἡ προπαρασκευὰς κ' ἡ κίνησιν τοῦ ταξιδιοῦ εἶχαν ζωογονησθῇ τὴ Θωμαὸ.

Συλλογιζόταν προπάντων μὲ χαρὰ πὼς θὰ ἐξανάβλεπε τοὺς δικούς τῆς, ἐνῶ ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, θὰ κρατοῦσε κοντὰ τῆς, λίγες ἐβδομάδες τοῦλάχιστο, τὴν ἀγαπημένη τῆς Ζίνα.

Ἐνῶ τὸ τραῖνο, γλιστρῶντας γρήγορον πᾶνω στίς γραμμὰς, εἰς ἔφεργεν

Ἡ πριγκίπισσα Βαλεντίνα, ἡ Θωμαὸ κ' ἡ Ζίνα... (Σελ. 177, στ. δ')

πρὸς τὴ Προβηγία, ἡ Θωμαὸ ἔλεγε:

—Ὅσον καιρὸ θὰ μένεις, Ζίνα, στὴ Νίκαια, δὲ θὰ χωριστοῦμε στιγμὴ, ἔ;

—Νὰ μὴ χωριστοῦμε στιγμὴ...σὰ δύσκολο, ἀπαντοῦσε μ' ἕνα χαμόγελο ἡ Ζίνα. Μὰ, μιὰ κ' ἔρχομαι γιὰ τὸ χατήρι σου, τὸν περισσότερο μου καιρὸ θὰ τὸν ἀφιερῶσιν στὴ συντροφία σου.

—Ἄ, ὄχι, ὄχι, ἐπέμεινε ἡ Θωμαὸ. Δὲ θὰ χωριστοῦμε στιγμὴ. Θέλω νὰ μοῦ εὖ ὑποσχθῆς, νὰ μοῦ ὑποσχθῆς πὼς πάντα θὰ μένεις σὸ ὅστι μὰς...

Ἡ τρυφερότης αὐτὴ συγκινοῦσε τὴ Ζίνα, μὰ τῆς εἶδεν καὶ κάποιαν ἀνησυχία: Ἄν, καθὼς ἔλαττε ἀκόμη, ἡ Μίλο βρισκόταν στὴ Νίκαια, θὰ δεχόταν ποτὲ ἡ Θωμαὸ νὰ τὴν ἀφήσῃ γιὰ χάριν τῆς ἄλλης; Κ' ὅμως ἡ Μίλο εἶχε περισσότερους δεσμούς μαζὶ τῆς: ἦταν ἀπ' τὸν ἴσο τότε κ' οἱ ἀντιλήψεις τοὺς γιὰ ἅλα τὰ πρᾶγματα ἦσαν πάντα σύμφωνα.

Μέσα στίς μακρινότερες ἀγαμνήσεις τοὺς, ἔβλεπαν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, παιδοῦλα ἀκαθῆ χωρὶς ἔγνοιες, νὰ κίτσουν μαζὶ ὡρὲς ὀλόκληρες.

Δὲν ἤθελε νὰ ε' ὁμολογήτῃ σὸν ἑαυτὸ τῆς. Μὰ τὸννοῦσε πὼς ἡ φίλια

της για τή Θυμαό γεννήθηκε προπάντων από μια λόπη, από έναν οικότο που αιοθάνθηκε γι' αυτή. Την αγαπούσε όπως αγαπούμε μιά νεαρή γλυκαία, τρυφερή, που θέλει φροντίδα και προστασία...

Το τραίνο έτρεχε ολοένα. Κοιμήθηκαν έναν ύπνο γεμάτο διειδήματα και τινάγματα. Όταν ή Ζίνα σηκώθηκε, άρχισε να γλογοχαράζει.

Ανοίξε τα μάτια της, τέντωσε τα μουδιασμένα της μέλη, χαμοουρήθηκε δύο τρεις φορές κι' έστερα τράβηξε την κουρτίνα που σκέπαζε το τοπίο.

Της έφυγε μιά κραυγή θαυμασμού. Είχαν φθάσει στην Προβηγκία.

Μιά πλατεία γαλανή επιφάνεια έλαμπόριζε στις άχτινες της χαρνογής Γλάροι κι' άλλα θαλασσοπόδια φτεροούγιζαν μακριά κι' έκαναν γόρους μέσα στο φώς, και φαροπούλες με άσπρα πανιά πετούσαν πάνω πιά κόματα σαν πελώριες πεταλούδες.

Σε λίγο έφθασαν στη Μασσαλία.

Το τραίνο στάθμευσε λίγα λεπτά και ξεκίνησε πάλι.

Το τελευταίο από μέρος του ταξιδιού ήταν μαγευτικό.

Το τραίνο περνοουσε δίπλα στην άκρογαλιά. Μακριά προβάλλαν χωριά, σπίτια κρομμμένα μέτα σε δέντρα και κάπου-κάπου πούδα σκουμμένα προς τα νερά.

Παλιόν κοντά στις γραμμές ήταν κηποι με δέντρα άνθισμένα, με άσπρα άνθη, με πρώτα της έποχής. Ήταν σαν άπομεινάκια από χιόνι, από χιόνι που ζούσε κι' έβλάδε...

* * *

Έφθασαν τέλος στη Νίκαια. Ήταν καιρός πιά, γιατί το μακρό από ταξίδι είχ' έξαντλήσει τή μικρή Ινδή.

Στο σταθμό την περίμενε ο πατέρας της. Πηγαίνουρχόταν και μπρός του δεν έβλεπε τίποτ' άλλο έξω από την εικόνα του άρρωστου παιδιού του. Ή φυσιογνωμία του μαρτυρούσε βαθιά άγνοαία.

Μόλις το μάτι του πήρε τήν κόρη του, το πρόσωπό του έλαμψε. Τα μάτια του είχαν τήν ίδια δειλή και γλυκαία έκφραση πουσαν τα μάτια της Θυμαό και το πρόσωπό του το ίδιο μελαχρινό χρώμα.

Ή μικρούδα έπεσε στην άγκαλιά του και, κάμποσες στιγμές, πατέρας και κόρη έμειναν άγκαλιασμένοι και μιλούσαν μιά γλώσσα παράξενη.

Ύστερα, σ' έξαιρητη γαλλική, ο έξνος ευχαρίστησε τήν πριγκίπισσα και τήν άνιφιά της για τή στοργή που έδειξε στην Θυμαό κι' όποκλιθήκε βάζοντας τα δύο του δάχτυλα στο μέτωπό, — χειρνομία που για τους Άσιανούς σημαίνει άπειρο σεβασμό.

Ή μικρή άρρωστη περίμενε να τελειώση κι' εθώς δώτερα τον πήρε κατά μέρος και του ψιθύρισε μερικες φράσεις άκατάληπτες στην κυρία Φροσάτ και στη Ζίνα.

Τό αποτέλεσμα ήταν δει ο εγγενής Ύνδος, με χίλιες δυό όποκλίσεις, παρακάλεσε τις ξένες να δεχθούν να τις φιλοξενήση.

Ή πριγκίπισσα Βαλεντίνα στέφθηκε πως θ' έχε περισσότερη ελευθερία στο ένοδοχείο. Εόχαρίστησε κι' είπε πως είχε κρατήσει ένα διαμέρισμα στο «Παλλάς».

Ή καλεσμένη ή Θυμαό δεν επείλαινε πιά, με το προσωπάκι της έδειξε μιά μεγάλη λόπη.

Ή Νίκαια ήταν γεμάτη ζωόρτητα, γιατί έπεφταν τότε οι Άποκριές.

Στη Μασσηβρία, οι μέρες αυτές γιορτάζονται με πολλή όρεξη. Κάθε εργασία, κάθε σποδή σταματά τις μέρες; αυτές κι' όλοι δέ λογαριάζουν πιά παραμόνο το γλέντι.

Ή κυρία Φροσάτ δέ φανταζόταν πως θ' έβρισκόταν μέσα σε τόσο εόθιομο περίβάλλον και στενοχωριότανε γιατί το κένθος της ήταν κάποια αντίθεση στην γενική εόχαριστήση.

Ή Ζίνα όμως δέ συμπεριζόταν τα αίσθηματα της θείας της. Πεθεδες θερμά να ίδη τον άνθροπόλεμο και τήν παρίφημη παρέλαση των άλατιών, που θάταν τότε λαμπρά στολισμένα. Ήθερε όμως πως ή θεία της δέ θ' άπήγγαινε στις γιορτές με το κρέπι και, μ' όλο που εόλουσε, ή λόπη της ήταν άπεριγραπτή.

Τό ένονοχοείο «Παλλάς» όπου καθήσαν οι δύο ξένες, ήταν γεμάτο επισκέπτες από κάθε χώρα, που έρχόνταν να ίδουνε το περίφημο καρναβάλι της Νίκαιας.

Ήταν ένα περίεργο μίγμα φολών, γλωσσών και φορεμάτων.

(* Έπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΓΙΟΡΤΕΣ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ

—Έλεφός, μ' όρεξη και με μουλό. Να σαρώσης πρώτα καλά-καλά κι' έστερα να πλόνηε τα πλακάκια. Ούρθη κόσμος αύριο γιατί είναι ή γιορτή της κυρίας Μαρίας και πρέπει το σπίτι ν' άστράφτη!

Ή φτωχή μικρούδα ρίχτηκε με ζήλο ε τή δουλειά.

Όταν όλα ήταν έτοιμα, ή κυρία έζήτησε με προσοχή κάθε λεπτομέρεια και με έκφραση εδωρασκίας ζωγραφήθηκε στο πρόσωπό της. Μεμόλον ποτό, τα χείλη της άνοιξαν μόνο για να άφήσουν ένα ξερότατο «καλά».

Άλλα κι' από τήταν κάτι για τή μικρούδα όπρέρεια που έτρεμε πάντα μίγ ή εργασία της άποδοκίμασθή. Έτσι το «καλά» από της έδωξε το θάρρος να ζητήση τή λόση μιάς άπορίας από τή βασίλισσα και πρώτες δειλά:

—Κυρία...
—Τι είναι;
—Δεν έχουσε το ίδιο όνομα κι' έγώ κι' ή κυρία Μάρια;
—Ναί.
—Μά τότες λοιπόν δεν είναι και δική μου γιορτή αύριο;
—Κα, χα, χα!

Στό ερωτικό γέλιο που άκολοόθηος τήν έφώτησέ της, ή μικρούδα κατακιτρίνισε κι' άμέσως δώτερα έγινε κατακόκκινη από φόβο κι' από νεροπή.

Ή κυρία της τήν λυτήθηκε.

—Οι μικρές δεν έχουσε γιορτή, της είπε.

Και γαλήνεψε με μιάς το συμπαθητικό προσωπάκι του όρφανού.

Α, όχι λοιπόν γιατί ήταν φτωχή κι' όρφανή κι' όπρέρεια, όπως είχε φοβήθη, αλλά μόνο γιατί ήταν μικρή δεν γιόρταζε άκόμα. Όλεις οι μικρές δεν γιόρταζαν. Κι' ή κυρία Μάρια ή ίδια, όταν ήταν μικρή σαν κι' αυτή, δεν γιόρταζε.

Όταν ήταν μιάς μεγάλωνε λοιπόν κι' ή Μαρτιά, θ' είχε κι' αυτή τή γιορτή της και βέβαια θ' έκαναν τότε και για κείνη γλυκίσματα 'σο σπίτι, όπως τώρα για τήν κυρία Μάρια. Όσως τότε θ' άποροούσε κι' αυτή να έίξη μιά φαρδιά μεταξωτή καρδέλλα ε τα μαλλιά της, σαν τήν κυρία Κλειώ.

Ή και να φορή όμοιο βελούδινο φουστάνι σαν τήν κυρία Μάρια.

Βέβαια, όταν θ' άμεγάλωνε...

Μά ποτε είε; Για τήν ώρα μόλις έφθανε ε τήν άγωνα της κυρίας Μαρίας κι' όμως όταν έελήγισε κάθε βράδο, έπρόσχε να μη γίνεται κουράρι, να μη μαζέση δη-αδή τα πόδια της, αλλά να τα τεντώνη 'σο περισσότερο μπόρεσε για να μεγαλώση μιάν ώρα άρχότερα.

Ή κυρία Δ... φιλόξενος, δύο μήνες τώρα, τήν άνεφούλε της, ένα χαριτωμένο κοριτσάκι έξη χρονών, τή Φροσούδα.

Κόποιο βράδο ή κυρία ξανάπε ε τή μικρή Μαρτιά:

—Νά πλαζιάσης άποψε νωρίς, γιατί θ' άσημάθης αύριο χαράματα. Έχουσε πολλή δουλειά. Μεθάριο είναι ή γιορτή της κυρίας Φροσούδας και πρέπει να σιγορίσουμε δλο το σπίτι.

Κι' επειδή ή Μαρτιά σαστισμένη δεν έδωσε καμμιάν άπάντηση, ή κυρία ξανάπε:

—Άχως-τι λέω;
—Μάλιστα, κυρία, μί...

—Τι μά;

—Δεν μου είχασε τή πως είε μικρές δεν έχουσε γιορτή; Ή κυρία Φροσούδα είπε πιά μικρή από μένα.

Έχει από τή γιορτή;

—Έχει και παραέχει. Και να κάνης κείνο που σου λέω.

—Μά πως;...

—Τι πως; Οι μικρές σαν έένα δεν έχουσε γιορτή. Οι μικρές κοριές όμως έχουσε.

Μόλις άκοούτηκε ένα πονεμένο α... και μόνο θέλωσαν για μιά στιγμή τα μάτια της όρφανής μικρούδας. Τίποτε άλλο. Δεν διαμαρτυρήθηκε, δεν έαναρωήσε τίποτα. Ήουχη, όποταγμένη, έετέλεσε τις διαταγές της κυρίας της κι' έτοιμασε το σπίτι για τήν γιορτή της Φροσούδας.

[Από το νέο βιβλίο «Αγγάλη»] ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ Γ. ΜΑΡΚΕΤΟΥ

ΕΝΑ ΣΥΝΤΟΜΟ ΤΑΞΙΔΙ

Ήτανε μήνας Αβγούστου, έδω κι' έξη-επτά χρόνια. Πρωί πρωί, με το χάραμα, ξεκίνησαμε για το χωριό, που θ' άμνυμε μιάν δλόκληρη μέρα.

Όταν φτάσαμε, ο ήλιος είχε σηκωθή κατάφληα στον οβρανό. Έκανε μιά ζέστη άνοπόφορη.

Από το χωριό δέ θυμοόμαι παρα μιά πλατεία με μιά βόση στη μέση και μιά στέρα στο πλαί, που ταλαβοοτούσαν μερικά ζοπόλοια χωριατόποια.

Άκόμα έναν τοίχο καταπράσινο, που έτρεναν άπάνου του εί άριμοι κλώνοι μιάς ροδακινιάς και, σε μιά πόρτα, τον καθά το χωριό καθισμένον στο κατώφλι με κάτι παλιές πάντοφλες στα πόδια, χωρίς ράσο, με έκζεπο πουκάμισο μοναχά και με το καλυμμάχι στο κεφάλι του. Δίπλα του, δύο τρεις άλλοι χωριάτες, μισοξάτωμένοι σε μιά μεγάλη πέτρα μπροστά στην πόρτα και κατά μάκρος του τοίχου, ή καθισμένοι σταυροπόδι πάνω σ' ένα καταπατωμένο φίδι, σοζητοόσανε ράθυμα. Οι ώρες κυλούσαν άργά και μονότονα τόσο, που με έλευστη κι' άνύσυχη λόπη άρχισα να μος βαρινω τήν φοχή.

Άόριστα μόλις θυμοόμαι, πως έπήγαμε σε κάποιον φιλικό μας σπίτι, που ήθελαν να μάς κρατήσουν με το στανίδι ε; τήν άλλη μέρα κοντά τους.

Μά όταν έπαυσε ο ήλιος να βασιλεύη, έμεις σηκωθήκαμε και φήγαμε. Έπρεπε να γυρίσουμε με τα πόδα στην πόλη κι' ήταν άργά.

Ω; που ν' άφήσομε τα τελευταία σπίατα ε το χωριού πίσω μας και να πάροουμε το μεγάλο, ζανόνιζτο έρόμο, που στροφογούριζε σε φίδι έδώ κι' έλει, ή νόχτα άρχισε να κατεβαίνη από τα

τόρω βουνα με τήν άγούσατη βασιλική της μεγαλοκρέπεια. Μές' στις χαράδες, που ήταν οπαρμένα τα κονάνια των βλάχων, άρχισαν να λάμπουν οι βραδινές άγροτικές φωτιές. Οι σκόλοι άλιχοόσαν στις στήλες μακριά Κοοδούνα άντηχόσαν στην άκόμανη άκροσφαίρα, που ήταν γεμάτη από τή γοητεία της εξαίσιας θερμής βραδιάς. Κάπου-κάπου άκοούγοντανε καθαρά τα κάρα, που πηγαίνανε στο χωριό φορτωμένα χορτάρι, οι σοούτες με τα γοργά, εκκίνητα όλοια, που χροποόσαν όρημητικά τα χαλίκια του δρόμου ε χωριάτες που γορίζανε σιγοτραγουδώντας από ε' άμπέλια και τα χωράφια.

Ή φοχή μου ήταν γεμάτη από μιάν ιδιαίτερη εόεξια, μιά μακροίτητα και μιά συγκινημένη γαλήνη, που δεν είχα ως τότε αιώθη. Μοσ φαινότανε πως γιν μουνα πιά καλός, καθώς μνηστίζα προς τή βόση, καθώς άνάπνεα έτοιμότερα μέσ' στη βραδινή αγάλια, πως άποχόοσα μιάν άνώτερη εόγένεια, μιάν έξαιρετική άότοπειοίτητη μιά φλογερή έπιθυμία ν' άντιμετρηθώ προς το σόρπαν.

Και πάλι, καθώς περνούσαμε κάτω από τα παλιό, γερασμένα πλατάνια, πλάί στις έίλες με τα κλα-

ριά που τα σάλασαν άπαλά δώθε-κείθε οι έπέριτες ούρες, ήτανε σαν να μαζούτανε ή φοχή μου μέσα μου γεμάτη άνεξίγητη χαρά και φίλο, σαν να κλεινότανε στον έσοτό της καταχαρούμενη, γιατί μπορούσε να εόφραίνεται μέσ' στο θαύμα της καλοκαιρινής άγροτικής βραδιάς.

Οι σκιές λίγο-λίγο ποκνώνανε. Τα δέντρα έπαιρναν φανταστικά σχήματα δλόγορά μας. Κι' ή βραδινή όρχήστρα του δούρου άρχισε να δοκιμάζεται στους τελομηροτέρους μουσικούς σιγά-σιγά άλλοι ήτοιμοί. Μές' από τα συμπελάματα των κρομασμένων κλώνων κι' από τις άνοχητές κορφέδες των κορμών, άνανιδότανε ένα πιανίσοιμο, γεμάτο εόχαρίστα φάλτα, άπέρανα γοητευτικό. Κι' εσο πύθηναν οι φωνές κι' οι σκιές, τόσο μιά μουσική άνησυχία με κοριέσε. Ήτανε φόβος; Μπουρεί κι' αυτό.

Πάντα δέ μ' άφησε ως τή στιγμή που δεικρινα, λίγα μέτρα μακρότερα μου, μιάν άκακία κι' ένα μπαλάκι, εσο τα μπουγαρινία και τα γεράνια άνθίζανε σε όμορφότερες, κατακόκκινες γλάστρες: ήταν το σπίτι μας.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΡΗΝΟΥΛΑ ΚΙ' Ο ΤΟΤΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΒ'

Ο Τότος φοβήθηκε λιγάκι. Μήπως είχε καβαλλίκεψει κι' άλλη φορά; Φιλοτιμήθηκε όμως να κινή και αυτός ε; ή Ρηνούλα. Κι' άνέβηκε στη ράχη του Σταχτερού, που άρχισε πάλι να τρέξη στο λιβάδι.

Α, τί όμορφα που ήταν!

—Ντε! ντε! φώναζε χαρούμενος ο Τότος.

Αζαφια, του ήρεθε όρεξη του Σταχτερού να κυλιότη χάμω στο γρασίδι.

Κι' επειδή ο καβαλλίκεψτος τον έμπούκε, ο πονηρός γαϊδαρόλος, για να τον ξεφορωθή, σήκωσε διαμιά τα πουνά του πόδια και χαμήλωσε το κεφάλι του.

Ο Τότος που δεν περίμενε τέτοιο κίνημα, πέρασε άπάνου απ' ταυτιά του κι' έπασε ξεπαλώθηκε χάμω στο γρα-

σίδι. Ή Ρηνούλα, φυσικά, έβαλε τα γέλια και χτύπησε τα παλαμάκια.

Κι' ο Τότος;... Νομίζετε πως άρχισε τα κλάματα;

Α, μπά! καθόλου αυτή τή φορά! Γέλασε κι' αυτός σαν τή Ρηνούλα και σηκώθηκε από χάμω χωρίς να τον βοηθήση κανείς.

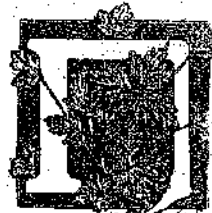
—Δόξα σοι ο Θεός! φώναζε τότε ή Ρηνούλα. Τώρα είσαι καλό παιδί. Όχι πριν που έλαινες και τσίριζες με τα παραμυρό, με το τίποτα!

(* Έπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΟΛΥ παράξενες άπεργίες είχαμε αυτές ης ημέρες! Πρώτα μια φοιτητική έπειτα, κατά μιμηση και συμπάθεια ίσως, μια μαθητική. Κι οι δρόμοι των Αθηνών άντιχοοσαν κάθε τόσο από έναν άλλοιωτικό, παράξενο, κουδουνιστό, δροσερόν άλαλητό, ποδόν δεν έμοιαζε καθόλου με την άγρια, την τρομακτική όχλοβοή των μεγάλων άπεργιών...

Η Αστυνομία όμως δε συγκινήθηκε καθόλου. Έμπαινε στην μέση, έπιανε τούς πιδ ζωηρούς, σκορπούσε τούς άλλους. Όπου πήγαιναν οι μικροί άπεργοί να συγκεντρωθούν, να συνεννοηθούν, νάνταλλάξουν σκέψεις, να λάβουν αποφάσεις, να χαλάσουν κόσμο, εύρισκαν μπαστιούνια με τη σκληρή αυτή Αστυνομία. Και σά να μη τούς έφτανε, κάποιον διάβασα πως τούς έκαναν και φάρους. Άδάφνα πιδ Ζάππειο, μια μέρα πιδ προσαποδοσαν να συγκεντρωθούν, κάποιος τούς είπε πως ερχόνταν να τούς κτυπήσουν δυο λόγιοι ευζώνων με τίσσερα πολυβόλα και μια πυροβολαρχία! Και όπου φύγει-φύγει.

Τί άπέγεινε ως τδ τέλος δέν έξερω. Υποχώρησαν οι άπεργοί; Υποχώρησε δ' Υπουργός της Παιδείας; Ός τόσο μούγραφαν πολλοί φίλοι μας, γιά να τούς πδ τη γκδίη μου. Έχουν δίκιο οι μαθητάι; Έχει δίκιο δ' Υπουργός; Πρέπει να γίνονται μαθητικές άπεργίες; Είναι καλό πράγμα, είναι κακό; —Νά σάς πδ την άλήθεια, τδ ζήτημα πιδ επροκάλωσε την άπεργία, δέν τδ εξέτασα καλά. Μοδ είπαν άπλως πως τδ παιδιά όλα έπρόκειτο να μείνουν στην ίδια τάξη, να χάσουν ένα χρόνο, γιατί πολλούς μήνες φέτος, με τούς πρώσφυγες, με τίς επιδημίες, με τδ στρατό, τδ σχολεία ήταν κλειστά και τδ μαθήματα δέν έγειναν τακτικά όπως έπρεπε. Γιά να κρίνη λοιπόν κανείς, θά χρειάζοται να ξέρη κατά πόσο τδ παιδιά έμειναν πίσω, — πιδ έγώ δέν τδ ξέρω. Άν όμως, όπως έκρινε τδ Υπουργείο, έμειναν πίσω πολλδ, βεβαίωτα πιδ θά έπρεπε να μείνουν στην ίδια τάξη και να χάσουν ένα χρόνο, — γιά τδ καλό τους, δηλαδή γιά να μη χάσουν βίαια δυδ και τρεις. Γιατί τί καταλαβαίνει δ μαθητής από τδ μαθήματα της ανώτερης τάξης, διαν δέν ξέρει καλά έκείνα πιδ έπρεπε να μάθη στην κατώτερη; Τέτοια χάματα μόνον άγέμια γιά πάντα κι έχουν σοβαρές συνέπειες σιδ μέλλον. Τδ συμφέρο, βλέπτε, τδ μαθητοδ δέν είναι να τελειώση μια όρ' άρχίτερα τίς σπουδές του, αλλά να μάθη δ, τι τού χρειάζεται και να βγή τέλειος έστω και λίγο άργότερα. Γι' αυτό σάς λέω, πως αν τδ Υπουργείο έκρινε πως δ χρόνος αυτός δέν εχρησιμοποιήθηκε, χωριστοδ νάρρηση τδ παιδία στην ίδια τάξη.

Αλλά άφοδ γι' αυτό δέν είμ' έγώ σδ θέση να κρίνω, άς εξέτασουμε τδ ζήτημα πιδ γενικά. Μοδ φαίνεται πιδ υπάρχει μεγάλη διαφορά ανάμεσα στις εργατικές και στις μαθητικές άπεργίες. Ό εργατής, ή δ υπάλληλος, άπεργεί γιά να έλαγαγκή τον εργοδότη, τδν κεφαλαιοχό, να τόν άμείβη καλύτερα ή να τού φειδεταί περισσότερο, (άθήση φμερομιοθίου, κανονισμός εργασιμων ώρδν, θυγινη εργοστασιων κτλ.) Υπάρχουν αντίθετα συμφέροντα μεταδ εργοδότη κι εργατή. Έμεις προσπαθεί να κρίνη τδ δουλειά του με δσο μπορεί λιγότερα έξοδα και να κερδίη πολλά αυτός πάλι θέλει να δουλειή δσο μπορεί λιγότερο και να ζή δσο μπορεί καλύτερα. Κι ή αντίθεση αυτή των συμφερόντων γεννά μεταδ τους μια έχθρα. Οι άπεργίες λοιπόν των εργατών είναι κίνημα έχθρικό, είναι εκβιασμός πιδ κάνουν 'ς έναν έμμεταλλευτή (τίς περισσότερες τούλάχιστο φορές) 'ς τσι κάποτε φτάνουν κι ως τάντα, ως την καταστροφή της περιουσίας του ή τήν έπιβουλή της ζωής του. Τέτοια όμως αντίθεση συμφερόντων και τέτοια έχθρα, πήτε μου: δπάρχει μεταδ μαθητών και δασκάλων, μεταδ μαθητών και Υπουργείου; Δέν τδ πιστεύω! Ό δάσκαλος, δ διευθυντής τδν Σχολείων, δ Υπουργός, μόνο τδ καλό τδν παιδιουδ θέλουν. Κι αν τού επιβάλλουν ώρες, μαθήματα, βιβλία, κόπους, τιμωρίες, ασυτηρότητες, δέν τδ κάνουν παρά πιδ τδ συμφέρο του. Μπορεί λοιπόν ένας μαθητής να περγί, γιά να πεινχαινη λιγότερες ώρες, λιγότερα μαθήματα, λιγότερους κόπους; — Μπορεί βέβαια. Καθέννας μπορεί να περγήση. Ό μαθητής όμως πιδ, τδ κάνει, θά πηδει παρεξηγετ όλωδιόλου τδ πράγματα και δέν ξέρει καθόλου τδ συμφέρο του! Η είναι από κείνους πιδ νομίζουν συμφέρο τους να γελδν τδ δάσκαλο, τούς γονείς, τόν κόσμο, τόν έαυτό τους, και να περνδν από τάξη σέ τάξη «αβρόχους ποσι» και να βγαίνουν μ' ένα ψεύτικο άπολυτήριο ή δίπλωμα, άγράμματο, έδλα-νούτσουρα.

Αίνε τάρα πιδς κι οι εργατές πιδ άπεργούν, κι αυτοί άκόμα δέν ξέρουν τδ συμφέρο τους. Αδτό είναι συζητήσιμο. Άνατίροητο όμως μοδ φαίνεται πως δέν ξέρουν τί κάνουν τδ παιδία, πιδ θεωρούν τούς δασκάλους σδν έχθρους και κατανοούν να τούς επιβάλλουν με άπεργίες, σδν τούς εργάτες! Και δυστυχώς, μια τέτοια παρεξήγηση, μια τέτοια τίσση υπήρχε άνάκαθεν. Τδ τελευταία χρόνια, μαζί με τίσσα παράξενα πιδ μας παρουσίασε δ κόσμος, είδαμε και μαθητικές άπεργίες. Έξεγέθησαν οι μαθητές εναντίον των... τυχράνων τους! Ση Ρωσία μάλιστα, όταν επικράτησε δ μπολσεβικισμός κι άναποδογυριστηκαν τδ πάντα, οι μαθητάι πήραν άπάνω τους τή διεύθυνση των σχολείων κι έκαμαν τούς δασκάλους ύποτακτικούς τους. Αδτοι όρζιαν τδ μαθήματα, τίς ώρες και τίς τιμωρίες... τδν δασκάλων. Κι άμα κουραζόνταν, τούς έλεγαν: «Φιάνε. Πηγαίντε σιδ καλό κι αφήστε μας να παιζουμε!»

Αίγον καιτδ βέβαια βίατσε ατή ή παραφροσδνη. Δείχνη όμως άρκια πιδ μπορεί να δδγηγη ή τίσση πιδ είπαμε. Οι μαθητικές άπεργίες, πδ προδποθέτουν τούς δασκάλους έχθρούς, τυχράνους, έμμεταλλευτές όπως τούς εργοδότες γιά τούς εργατές, είναι, γιά μένα, τδ πιδ θλιβερό σύμπτωμα τδν γενικουδ εχαραβαλώματος, πιδ θά φέρη γρήγορα τήν καταστροφή, αν δέν συνέλεθη δ κόσμος δσο είναι καιρός. Ατή είναι ή γνώμη μου.

Σάς άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

(Μνθ στίχημα τδν Ακαδημαϊκουδ JULES SANDEAU).

ΠΓ: (Συνέχεια)

Μά τδ Ιζωμ' αδτό ήταν πιδ τδ τελευταίο τους καταφύγιο. Άλλη έλπίδα σωτηρίας δέν είχαν. Γιατί αν ανέβαιναν κι εκεί πάνω τδ νερά, πιδ άλλου μμπορδαν να καταφύγουν; Υπήρχε κι άλλη μετ' φηλότερη κορυφή μ' αυτή δέν είχα Ιζωμα γιά να σταθεν, τδ μέρος ήταν πολύ άπόκρημνο και μόνο οι γλάροι είχαν κει-πάνω τίς φωλιές τους. Παντοδ θάλασσα! Παντοδ οδρανός! Ό άπεράντος Ωκεανός κνηγούσε τδ δόστρυχα παιδία, σά να ήθελε να τδ διώξει κι απ' τδ τέλος τδ τους καταφύγιο. Τά νερά ανέβαιναν, και μαζί με τδ νερά ανέβαινε κι δ θάνατος. — Παιδά! είπε τέλος δ Κουκιός κι έκλαιγε. Παιδί, οι γονείς σας με αφήσαν να σάς προσέχω κι έγώ έχσινα αίτια να χαθίτε! Φιλήστε με, άδελφια, και συχωράτε με! Ημάρταν! έγώ είμαι ή αίτια τδν θανάτου σας! Τα παιδιά έκλαιγαν με πόρινα δάκρυα.

— Όχι, Κουκιό, τδν έλεγαν, όχι δέν φταίς εδδ!... Δέ χανομάστε ες αίτίας σου. Σδ μάλιστα έκλες ελα σου τδ θνατικό να μάς σώσης. Έλα, Κουκιό, να σέ φιλήσουμε και να μάς φιλήσης. Έλα, Κουκιό μω, έλα! Και τδ παιδία έκλαιγαν με πόρινα δάκρυα. — Άχ, Στέφανε, άχ, Στέφανε! Έλεγαν πάλι τδ παιδία. Τι ήθελες νάρθης μαζί μας και σδ;... Μα άχι, εδδ δέν ήθελες. Έμεις, εμεις; σέ πήραμε σιδ λαμό φταί.

— Εγώ φταίω, έγώ! άπαντούσε δ Στέφανος. Εγώ έλσα τή διάκα! Τώρα στράφηκαν πιδ τδ χωριό και, σά να ήταν δυνατό να τούς άκούσαν οι δικαί τους, φώνιζαν: — Άχ, έχι γείδ, μητέρα μου! Άχ, έχι γεια, πατέρα μου!... Πεινάνομε! Δέ θά ξαναδίητε πιδ τδ παιδία σας! Και τδ νερά ανέβαιναν. Και μαζί με τδ νερά, ανέβαινε κι δ θάνατος. — Σάσε μας, Κουκιό, σώσε μας! φώναζαν τδ παιδία και περικυκλώνων τδ μεγαλύτερο δπως τδ κλωσσποδλία περικυκλώνων τήν κρηνη.

Τίποτ' άλλο. Και τδ νερά ανέβαιναν, και μαζί με τδ νερά ανέβαινε κι δ θάνατος. Ό άλμυρός άφρος των κυμάτων πιδ τίλιζε τδ πρόσωπα των νευαγών. — Πιδ να είναι;... Πιδς θά μμπορδσε να περιγράφη τήν άφανία και τδ φόβο των παιδιών, πιδ από στιγμή σέ στιγμή περιμεναν τδ άγριο κόμα νάρρη άπάνω σιδ Βράχο των Γλάρων και να τδ στρώση; Άλλά και πιδς θά μμπορδσε να περιγράφη τήν άγνία και τδ φόβο των γονών, πιδ έχασαν τδ παιδία τους και δέν ήξεραν πιδ είναι και τί έγιναν; Άς διηγηθούμε τδ πράγματα από τήν αρχή, από τή στιγμή δηλαδή πιδ βγήκε ή βάρκα απ' τδ λιμάνι τδν χωριουδ και παραδέρθηκε σέ ανοιχτό. Άμα έλειφαν τδ παιδία, τδ χωριό έμεινε λίγη ώρα ήσυχό κι έρημο. Η κυρία Είρήνη, καθώς θυμάτε, είχε άποκομηθή κάτω απ' τδ πεδίο πιδ έκκίαζαν τήν παραλία. Όταν εδδπνήσε και δέν είδσε τδ Στέφανο κοντά της, άπόρησε λίγο μα δέν άερόμαζε. Σηκώθηκε, κοίταζε δεξιά κι άριστερά κι έσειδή δέν τόν είδε πουθενά, όπέθεσε πως κάποιον έάπειλε με τάλλα παιδία τδν χωριουδ. Μήπως καθέμέρα είχε ά-λή δουλειά δ Στέφανος πιδ να παιζη σάκρογιαλί και νάναπνέη τόν καθαρό και ζωστύνο άέρα της θάλασσας; Πήγε λοιπόν σιδ σπίτι της και κάθισε ήσυχά δίο τόπόμε, κίνοντας διάφορα σκέδια γιά τδ μέλλον και τήν εδτογία τδν παιδιουδ της. Κι πιδ νάξερη ή δυστυχισμένη πιδ τήν ώρα εσεινη ίσα-ίσα δ Ωκεανός παρδσε, ε τδ μονάκριβό της να τδ πνίξη!

Μά και πάλι οι μητέρες δέν άνησούχησαν πολύ, συνειθισμένες καθως ήταν στην άπουσία τδν άνδρων και των παιδιων του: «Ε, όποι κι' αν είναι, θάρθουν σέ λιγάκι... Μόνο ή κυρία Είρήνη, έλα είδε πως Πιδς θά μμπορδσε να περιγράφη τήν άφανία και τδ φόβο των παιδιών, πιδ από στιγμή σέ στιγμή περιμεναν τδ άγριο κόμα νάρρη άπάνω σιδ Βράχο των Γλάρων και να τδ στρώση; Άλλά και πιδς θά μμπορδσε να περιγράφη τήν άγνία και τδ φόβο των γονών, πιδ έχασαν τδ παιδία τους και δέν ήξεραν πιδ είναι και τί έγιναν; Άς διηγηθούμε τδ πράγματα από τήν αρχή, από τή στιγμή δηλαδή πιδ βγήκε ή βάρκα απ' τδ λιμάνι τδν χωριουδ και παραδέρθηκε σέ ανοιχτό. Άμα έλειφαν τδ παιδία, τδ χωριό έμεινε λίγη ώρα ήσυχό κι έρημο. Η κυρία Είρήνη, καθώς θυμάτε, είχε άποκομηθή κάτω απ' τδ πεδίο πιδ έκκίαζαν τήν παραλία. Όταν εδδπνήσε και δέν είδσε τδ Στέφανο κοντά της, άπόρησε λίγο μα δέν άερόμαζε. Σηκώθηκε, κοίταζε δεξιά κι άριστερά κι έσειδή δέν τόν είδε πουθενά, όπέθεσε πως κάποιον έάπειλε με τάλλα παιδία τδν χωριουδ. Μήπως καθέμέρα είχε ά-λή δουλειά δ Στέφανος πιδ να παιζη σάκρογιαλί και νάναπνέη τόν καθαρό και ζωστύνο άέρα της θάλασσας; Πήγε λοιπόν σιδ σπίτι της και κάθισε ήσυχά δίο τόπόμε, κίνοντας διάφορα σκέδια γιά τδ μέλλον και τήν εδτογία τδν παιδιουδ της. Κι πιδ νάξερη ή δυστυχισμένη πιδ τήν ώρα εσεινη ίσα-ίσα δ Ωκεανός παρδσε, ε τδ μονάκριβό της να τδ πνίξη!

Πιδς θά μμπορδσε να περιγράφη τήν άφανία και τδ φόβο των παιδιών, πιδ από στιγμή σέ στιγμή περιμεναν τδ άγριο κόμα νάρρη άπάνω σιδ Βράχο των Γλάρων και να τδ στρώση; Άλλά και πιδς θά μμπορδσε να περιγράφη τήν άγνία και τδ φόβο των γονών, πιδ έχασαν τδ παιδία τους και δέν ήξεραν πιδ είναι και τί έγιναν; Άς διηγηθούμε τδ πράγματα από τήν αρχή, από τή στιγμή δηλαδή πιδ βγήκε ή βάρκα απ' τδ λιμάνι τδν χωριουδ και παραδέρθηκε σέ ανοιχτό. Άμα έλειφαν τδ παιδία, τδ χωριό έμεινε λίγη ώρα ήσυχό κι έρημο. Η κυρία Είρήνη, καθώς θυμάτε, είχε άποκομηθή κάτω απ' τδ πεδίο πιδ έκκίαζαν τήν παραλία. Όταν εδδπνήσε και δέν είδσε τδ Στέφανο κοντά της, άπόρησε λίγο μα δέν άερόμαζε. Σηκώθηκε, κοίταζε δεξιά κι άριστερά κι έσειδή δέν τόν είδε πουθενά, όπέθεσε πως κάποιον έάπειλε με τάλλα παιδία τδν χωριουδ. Μήπως καθέμέρα είχε ά-λή δουλειά δ Στέφανος πιδ να παιζη σάκρογιαλί και νάναπνέη τόν καθαρό και ζωστύνο άέρα της θάλασσας; Πήγε λοιπόν σιδ σπίτι της και κάθισε ήσυχά δίο τόπόμε, κίνοντας διάφορα σκέδια γιά τδ μέλλον και τήν εδτογία τδν παιδιουδ της. Κι πιδ νάξερη ή δυστυχισμένη πιδ τήν ώρα εσεινη ίσα-ίσα δ Ωκεανός παρδσε, ε τδ μονάκριβό της να τδ πνίξη!

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΠΟΘΟΣ ΜΟΥ

[Αρθ. 8. Ξυφ. 28]
«Πίσω από τη νύχτα, πίσω από το θάνατο, κεί' άνω βλέπω την αλήθεια να χαράζει»

IBSEN
«Αφιερώνω στην» Τριανταφυλλένια»

Μικρός έγω κι' αδύναμος γεννηθήκα, διψώντας, κάποιες ζωές, άβέβαιες, τό φως και τη χαρά, μα εσύς μπροστά μου βρέθηκες, σαρκασ ικά γελάοντας, και μολίρωσαν η Μείρα μου, τό δρόμο φθονερά.

Κι' ολόχρονος ανέβαινα, τό άφραστο ζήτημα, κι' αντίηχος της Νειότης μου, τό κλάμα θλιβερά, κι' η κοννεμένη μου ψυχή, τό λυτρωτό πιδόντας, άτέλειδα άγοροάλευε, κι' άνοίξει τό φτερό...

Κά ξάφνου, πώς άπόμακρο άντικρυός να λάμπει, σαταριστό κι' όπτεροχο, κάποιον καινούργιο φώς, πίσω άπ' της άσώστης νυχτιάς τάρταντα τό άμυμη.

Κι' εσύς άνοίγει τό φτερό, σμά του γιά να φτάσει, πού τηνε καιε, άκρίτης, ό πόθος ό κρυφός, μά πρέπει πρώτα της ζωής, τό δρόμο να περάσει!

Καλαματιανό Δουλοούδι

ΔΥΟ ΦΤΕΡΑ

[Αρθ. 8. Ξυφ. 17]
«Ανίμεσα στους βράχους τίς άκτής, εκεί που του Ποσειάδ' όνος τό βασιλείο τελειώνει κι' άρχίζει η γη, ένα φτερό μικρού πουλιού έλει αέσει. Είναι ένα μικρό φτερό άποδημητικό. Τό σκαχτερό του χωρία πεύθει' πώς άνήκει σέ όρτυκι».

Α, μικρό φτερό, μυρίζεις θάλασσα κι' ήλδες από μακριά, από κεί' πέρα, πίσω άπ' τον όριζοντα. Ποιος ξέρει, αλήθεια, πού τό θερος πέρας ις!

Ίσως, ν.ι. ίσως στην Έλλάδα. Ναι, ναι, μικρό φτερό, έρχεσαι άπ' την πατρίδα μας!

Εύτι χρισμένο μικρό πουλί, πού κάθε χρόνο κεί' βρδσκασι! Ης ήμον κι' έγώ ένα φτερό σου, γιά σέ σή'να ψηλά στόν άέρα γιά να σέ περάσω στην άνοιξη άπ' τη θάλασσα και να σ' άδηγήσω κεί' που κι' εί' θύο να φθασιμε πού ήμε ι.

Κι' άφού έγώ δέν είμαι πουλί, πές μου εσύ, μικρό φτερό, τί είδες κεί'. Μίλησέ μου γιά την πατρίδα μου, γιά τη χώρα μου.

Α! πώς σ' άγαπώ, σκαχί' φτεράκι, πουάχουσι άπ' την Έλλάδα! Κάθε σου κίνημα πού

στην πνοή του άνέμου κάνεις, μου λέει τόσα πράγματα...

Μέσα στην άγορά, κάτω άπό ένα θρακάθουρο, ένα καταματαμένο φτερό όρτυκιού βρδσκασι οργμένο.

Καιμένο μικρό πουλί! Ηλδες γιά να διαφύγεις τόν χειμώνα και τό κρύο, κι' όμως έδω βοήθεις κινύθονες μεγαλύτερης άκμή. Η ψυχούλα σου πέταξε να σταννήσει τόν γαλανό αιδόσα και τό σώμα σου έμεινε τροφή στούς διώκτες σου. Πέρασες κινυχημένο την πλατεία θάλασσα κι' όταν ύστερα με χαρά έφτάσες τό γή πού τόσο από ταξείδι σου έπώθησες, άνέμοποτο έπινες στην παγίδα που οι άνθρακοι ο ύε χαν στήσι.—Τά μικρά σου ποδαράκια, άντι να στήρ χθούν σέ δένδρου κλάδους, μελέχθησαν σέ δίστανα. Τά φτερά σου, πού σέ σήκωσαν πάνω άπ' τη θάλασσα, δέν είχαν πιά δύναμη να σέ κρατήσουν κι' άφήθηρες, φτωχό πουλάκι, στή θανατηφόρα παγίδα που ό δόλος σου ες ήσε.

Σ' έσβάστηκαν ό άνεμοι κι' η θάλασσα, της φύση τά σ' αχείσει, —μά ό άνδρωκος σου στήρεως τη ζωή και τό μικρό σου φτερό, πού τό κώματα ράνησαν με τόν άνφρό τους, θουτήθηρας από άλμα σου. Καιμένο μικρό πουλί!

Πικροδάφνη

ΑΥΤΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΟΥ

[Αρθ. 8. Ξυφ. 26.]
[Στην 'Ηλιογέννητη']

Κάποιον έρωτήσα, κάποτε, άν έχει πολλούς φίλους είλικονεύεις. Και ποιά νομίζετε πως ήταν η απάντησή; «Έχω άπειράριθμους, και όσους άκόμα και άν θελήσω, τούς άποκτώ. Και είναι τόσο πιστοί, τόσο καλοί!»

«Έγώ, ξεκάλητος γιά την άπάντησήν, μά έπιθυμία αισθάνθηκα: Νά μάθω με τί τρόπο θα μπορούσες κανείς να κηκφήση τόσο πολλούς και καλούς φίλους» κι' ετοιμάσθηκα να τόν ρωτήσω.

Φαίνεται όμως πως είνιος καταλαβε την επιθυμία μου και, πούν προσθάσω να τον ρωτήσω, τόν είδα να στέκεται μπροστά σέ μια μεγάλη βιβλιοθήκη και, δείχνοντάς μου κεί' βιβλία, μά μού λέει: «Αυτοί είναι οι φίλοι μου».

Φάντα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στό πανηγύρι ό Τυτός δέν έννοσε τί βαλν από στόμα του ούτε κοινορέται, ούτε γαρδούμαται.

—Μά γιατί; τόν ρωτούν.

—Γιατί σόο Σχολαστ' μπε είπαν να τρώμε λιά' φαγγιά κι' όλα αυτά είναι ζευάρια!

«Ο Κολόμβος συναντή σόο Σταθμό τό φίλο του Λαβυράθο και καταχαρούμενος τού λέει: —'Ελαίχι μια κολή φάρος στόν είσπρησοπέλη Έληρα ει στήριχο μετ' είσπρησοφής, ένφ έγώ δέ θα ζαναγυρίσω! —Κετ. όπό τ. Ήρώος τ. Κιουτάγιας»

—'Εχεις καθόλου δόντια, γιαγιά; —Καθόλου, παιδί μου... —Όύτε ένα, γιαγιά; —Κανένα. Μά γιατί ρωτάς; —'Ε, τότε μπορεί να σού δώσω να μού φυλάξεις τά φρονάκια μου.

«Εστέλη από της Πικροδάφνης»

«Η ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ ΜΟΥ»

[Από άρθρον δημοσιευθίν εις την 'Εστία' της 7 Μαΐου.

Τό μυλιστόρημα τούτου του κ. Ξενοπούλου, —διότι περί παιδικού μυθιστορήματος πρόκειται, —δέν είνε νέον έργον τού συγγραφέως. «Βημοσιευθίν πρό τριάντα δλοκλήρων έτών εις την 'Εστία» των Παίδων.»

Δέν μορξεί όμως καθόλου μουήλιαν. Και λογοτεχνικός και γλωσσικός φέρει την σφραγίδα τού εκλεκτού συγγραφέως, πού είνε ό κ. Ξενοπούλος, μίαν σφραγίδα θελικτικής δροσερότητος. Ίσως είνε άνήμη δροσερότερον, διότι, εις την έποχήν του, πού δέν είχανται άνήμη ζητήματα παιδαγωγικών βιβλίων, εγζάφει χωρίς κριμیان σαφήν' παιδαγωγικήν προσιόθεσιν.

«Αλλά ό καλός συγγραφέϊς δοάκις έδούκων να χαϊδέωνται τά μαγουλάκια τού παιδιού, υπήρξαν παντού και καλοί παιδαγωγοί, πούν ανακαλυφθή άκ' μη η παιδαγωγική επιστήμη, διότι η Παιδείη προηγηται πάντοτε από την 'Επιστήμην και την προσητοιμάζει».

Ο συγγραφέϊς της 'Αδελφούλας μου' ήθελιη να δώση εις τούς μικρούς τόν άγαυνότατος ένα έργον άνήης συγκινήσας και τίποτε περισσοτέρον. «Αλλ' όταν ίδιη κανείς μίαν άγήνη συγνησιν εις τό παιδί, δίδει, ό,τι εικόμοι να άνουερωθή εις παιδαγωγός, δίδει τό πών. Και ό κ. Ξενοπούλος τό έπέτυχεν. Η ιστορία του είνε, η ιστορία δύο αγαπημένων αδελφών, ενός αγαρισθό με θηλυκήν ψυχήν, — τό τραφερότερον άνδρικό έν είδος, — και ενός κοριτσιού με άγοριστικήν ψυχήν, —τό θελικώτερον ίσως γυναικίον είδος, —τά όποια άνατρέφονται μαζί' άλληλοσυμπληρώνονται με την άγάπη των, χωρίζονται εις τούς χωριστούς δρόμους της ζωής και ένώνονται πάλιν, δια να χαρούν την κοινήν του εύτευχίαν, έν τ' μοιρασμένην εύτευχίαν τών αγαπημένων πλασθέντων. Ο παιδαγωγός δέν δεικνύεται καθόλου εις τό παιδικόν αυτό μυθιστόρημα. Αλλά μής τις τά μυθιστορήματα τών μεγάλων, είνε άνάγκη να διακρίνεται ό κοινωνικός φιλώσοφος; Συγκέται με τόν λογοτεχνίον και, όσον περισσότερο συντέεται, τόσον περισσότερο εύρίσκειται εις την θέσιν του.

ΠΑΥΣΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑ

Καθόλου δέν έβ'ρειπκα τό σ' ήνωρίσι σου. Αληθινόν η Σύνπτωσή μόνον να παύρω τά γραμματά σου, όταν δέν είχα πιά τόπο η κείρδ' πού μεγάλη άπάντηση Λυπηθηκα πού όταν είδα πώς θυμώσες μαζί μου, έστω και γιά μια στιγμή, ά είκαμάν όμως να χαρδ' πώ: τά καλά σου λόγια, πού θετικάτα έην τό πούρνω γιά κολακείας. «Α, σέ πιστεύω δίκως δοκω, όταν μού έδω έτι από τόν καιρδ' πού με γνώρισες, άλλαξες πολύ.» Ο, τά παιδία άλλάσκου άμα με γινώσκου.

Σού έστειλα, Χρυσάουγη, έξη 'Αδελφούλας», γιά όσες κι' γιά τίς συμβουλές σου που είχες την καλούνη να προτρέψης να πάσω τού βιβλίου. Ναι τώρα η 'Μικρή Βασιλίσσα» είνε ώρσιότερη. Κι' σοο θα προχωρή, θα γίνετα άνήμη.

ΑΛΗΘΑΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ', 'Αθήναι, 38 όδός Εβρυσίδου την 15 Μαΐου 1923

ΑΚΟΥΣΑ: δι: τό μαθητικό ζήτημα έκπανόθη, δι: τά γίνουσι και πέτος έτετάσας και θα προβείσθησιν, οι πικρανοί. Έτσι τό παιδί μου, πού πάντα είναι μέσ' στούς ικανούς, δέ θα χέσσο τό χρόνο τους. Πρέπει όμως να μελετήσων καλά αυτόν τόν καιρδ'. Και τί χαρά μου μεθαίσι πού θα μου γράψων πώς προβείσθησαν με άρεστα!

«Όσο γιά την άπεργία, τούτ' ούδέν ήμ' εμένα ο κ. Φαίδιον.»

Διαβολάκι της Μαρσ'τας, άδελφ' σου, έχει παραπάνω πού, μά μού γράφεις και δέν ξεπαθώνεις. Ά ήθησε, τί άνοιξη εν' αυτή; Στή Άγκυρα, λέει, πού μ' ίκτινωνο τούσ, θα μπορούσας να χαλάσως τόν καιρόν. Καί κεί' τό ξεπαθώμα, μπορεί να είνε κι' πιδόσκολο. Μά όύτ' ένα γραμμα; —Αυτά ειν έκ μέρους ελλ.

Οι Ίνδικοι Γρίφοι, 'Ελληνικό 'Ιδανικό, είνε γινωμικά, τών όποιων κάθε λέξι ση ενώνεται με τάρχιό τριμ, με τόν άρρδ' του λοιπών της γραμμάτων και με τη δήλωσή τέ μέρας λόγου είναι. Π; χ; Π (2) άντωνυμία —μ (5) ούσασιανών —α (3) επίθετον.

Αυτό λέγει: Πάρ μέτρον άριστον. Πιά τέ Σελία ενόησι σου και κανείς δέ θελικώνη Γράφει, γινώσκει, στέλνει μου. Κι' άν μού στείλεις κατ' εκώ, θα είμαι πιά δεκάκις πώς είναι δικό σου και θα τό έργισιν.

Δέν έχει δίκον να παραπονιέται. Ρίτα, άχι μόνον γιάτί σ' αγαπώ, έσο ενόμιεις και περισσοτέρο, αλλά και γιάτί πολλες φορές, μού φαίνεται, πού τό είνε Νά μιν είσαι υπερβολικά... σέ τίποτε. Κι' όύτ' να ένουσιάζεσαι τόσο εύκολα, μά όύτ' και ναπαγοτρύσας. Με μεγάλην του χαρά ό κ. Φ. έλας, τό γραμμα σου κι' δά προσπαθήση να σού στείλ' ένα κείρδα του, άφού τή θέλεις τόσο... κ' ένδουληση.

Και μετονήμη: Κόντε Ραπανάκη; Δέν τό έκαταθύσιον. Για ένά νο ήμερδ' ούδ' ό έδως είναι πολύ καλή. Ο σφριμισμός, πού έχει όπιδούς και τούς περισσοτέρους άντρες, άποτελεί μια δόξα τού αίνως μας. Γιατί άπιδουερωθήτε την μισή άνδρωπότη, πού ζούσε πριν σ' ηείον σέ δουλειά. Αυτά είνε τό γενικό, τό σημαντικό, τά άλλα είνε άντομέμεις με δευτερεύουσα σημασία.

Καθόλου δέν έβ'ρειπκα τό σ' ήνωρίσι σου. Αληθινόν η Σύνπτωσή μόνον να παύρω τά γραμματά σου, όταν δέν είχα πιά τόπο η κείρδ' πού μεγάλη άπάντηση Λυπηθηκα πού όταν είδα πώς θυμώσες μαζί μου, έστω και γιά μια στιγμή, ά είκαμάν όμως να χαρδ' πώ: τά καλά σου λόγια, πού θετικάτα έην τό πούρνω γιά κολακείας. «Α, σέ πιστεύω δίκως δοκω, όταν μού έδω έτι από τόν καιρδ' πού με γνώρισες, άλλαξες πολύ.» Ο, τά παιδία άλλάσκου άμα με γινώσκου.

Σού έστειλα, Χρυσάουγη, έξη 'Αδελφούλας», γιά όσες κι' γιά τίς συμβουλές σου που είχες την καλούνη να προτρέψης να πάσω τού βιβλίου. Ναι τώρα η 'Μικρή Βασιλίσσα» είνε ώρσιότερη. Κι' σοο θα προχωρή, θα γίνετα άνήμη.

Η φίλη μου 'Ιδανικό, εχει ένα άρσιονο. Μερικά Διαπλασπούλα τών άνηών, πού έτυχε να μάθων έννομα και τό φουδώνωμό της, άμα τή έπιδου, σέ δρόμο, φωνάζου: «Νά δ' 'Ιδανικό!» Αυτό είναι άτοκο και άίχι κεί' άνατροφή. Φυσικά, μετά τό σου, σ' αγαπώ, — έστω σοο να τού ήνωρίσι εν' ένα φέθρο... διακοπικό, —μπορού να τό άνε. Δυνάτα όμως, έρανενικά, να τάκούνη κι' όίλοι, δέν επηρεάζετα. Πά; να πώ; Η άρητή παραστάση μάλιστα ήταν κάπ' άπεριγραπτό, σι κομμοτέρη και έθουσιασμό. Η πρωταγωνίστρια άποθεώθηκε, κι' ό συγγραφέϊς άκόμα έκλήθηκε στή σκηνη, σα να ήταν έργο καινούργιο! Αλλά ήμένα μου άρεσε περισσοτέρο η άπογευματινή τέ Κυριακή, πού δλο τό θέατρο ήταν γεμάτο Διαπλασπούλα με τις οικογενείες τους.

Από μεθαύριο, Δευτέρα, στό τόμο θέατρο, με τη Μιράνα Μυράτα, κήρη της κ. Κυβέλης, ως πρωταγωνίστρια, άρχίσει μια σειρά παραστάσεων της κομωδίας «Πειρασμός», άλλου έργου τού κ. Ξενοπούλου, πού πρωτοπαίχθηκε κι' αυτό από την κ. Κυβέλη τού 1910. Και την έρχομένη Κυριακή, κ' η έδοξη πιά άπογευματινή με τόν «Πειρασμό».

Η 'Αδιαφόρησή μού γράφει: Παρ' όλίγω να χαρδ' έντεός, από τόν ήμλο σου και μη ρωτάς γιά ποιά ηίκα. Δουλείεις πολλές και μαθήματα. Μ' άν λίγο έλειπε να χαρδ' έγώ, δέν είπω όμως να φαίνονται καθόλου και τά τρία αδελφάκια Ν... με τη μοναχική άδασφουλά, πού καθούνο στην παρούσα... κάποιον χαρακτημένον ήμισυ. Κι' όμως εγώ μελετάς πάλι γιά σένα στην Παρταρία. Περισσοτέρω πάντα με τόν Μιχο-Νίκο και λιγότερο με τόν άπόρσιχτη. Άραγε τί να γίνωνται; Έχασαν τόσο γρηγορά τά σ' ηεία τού;

Μην έχης προλήψεις, 'Αντισμένη Μυροούλα. Τά εμπόδια δέν σου τάφ'αρε τό νο σου φουδώνωμ, όύτ' εταίρε αυτό έν σου φαίνόταις πώς μού έγραφες βλακείες (!) κι' έσχες τά γραμματά σου. Και πάλι, άν δέν ζαναπαίνον ένπόδια κι' άν τό γραμματά σου δέ σου φαίνωνται άίκα να μού τά στέλνης, —γιατί αυτό θα συμβή τώρα, είμαι βεβαία, —μη νομίσσης πως αίτα θάκαι τό παιδί σου φουδώνωμο πού τό ζαναπαίρουν. Τό καλύτερο γούες, αγαπητή μου, είνε η βέληση κι' η αυτοπεκόληση.

Αν και άργά, δίκου τά εγκάρδια σουλλητήρια μου, Κωνσταντίνα Δουλοούδε, γιά τό θάνατο τού καλού σου πατέρα. Ναι, η επιθυμία του ήταν να ελ' ίση μια μέρα τέλεια κομμομένο. Προσπάθησε λοιπόν να ηένεκληρωθήσας κι' άν μη ετ'. «Έλαβα κι' έτετί εσα τις παργαλιές σου.»

Σουστά σου είνε ο Πλανόδιος, Κωνσταντ' Καρλαπέθης: Στά Μικρά Μυστικά τόν άζήνοτα κριμ' τον Βάζο, ετ' έλίνεις πού στέλνει άλλάκείνους πού λαβαίνει τό τετραδίον, γιά να σχηματίση τό λανκωμό του και να προσθήη σέ τίς και Πίνακα Περιεχομένων με τούς όριμώμους. Άρθ. 1, τετραδίον τού Καρλαπέθης Καρλαπέθης — άρθ. 2, τετραδίον τού Πλανόδιου — άρθ. 3, τετραδίον της 'Εστίας κτλ. Ένόησες;

Ο Κερανοδόλος 'Ισπότης κι' ο Δοξασμένος 'Αρχηγός μού άναγ'αίλον τό θάνατο τού αγαπ'ήτ' ού μας φίλου Φαίδου Π. 'Ομήρου ή Γαίου Γράτση. Τό καλ' ένό τό παιδί, πού τόσο μ' αγαπούσε! Τι δυστύχημα! Άλήθεια, λυπηθηκα πάρα πού. Ο θεός να παράγησιν τούς δυστυχισμένους γονείς.

ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ, δη την προπερασμένη έβδομάδα, παίχθηκε η 'Φωτεινή Σάντρα» με την κ. Κυβέλη. Η άρητή παραστάση μάλιστα ήταν κάπ' άπεριγραπτό, σι κομμοτέρη και έθουσιασμό. Η πρωταγωνίστρια άποθεώθηκε, κι' ό συγγραφέϊς άκόμα έκλήθηκε στή σκηνη, σα να ήταν έργο καινούργιο! Αλλά ήμένα μου άρεσε περισσοτέρο η άπογευματινή τέ Κυριακή, πού δλο τό θέατρο ήταν γεμάτο Διαπλασπούλα με τις οικογενείες τους.

Από μεθαύριο, Δευτέρα, στό τόμο θέατρο, με τη Μιράνα Μυράτα, κήρη της κ. Κυβέλης, ως πρωταγωνίστρια, άρχίσει μια σειρά παραστάσεων της κομωδίας «Πειρασμός», άλλου έργου τού κ. Ξενοπούλου, πού πρωτοπαίχθηκε κι' αυτό από την κ. Κυβέλη τού 1910. Και την έρχομένη Κυριακή, κ' η έδοξη πιά άπογευματινή με τόν «Πειρασμό».

Η φίλη μου 'Ιδανικό, εχει ένα άρσιονο. Μερικά Διαπλασπούλα τών άνηών, πού έτυχε να μάθων έννομα και τό φουδώνωμό της, άμα τή έπιδου, σέ δρόμο, φωνάζου: «Νά δ' 'Ιδανικό!» Αυτό είναι άτοκο και άίχι κεί' άνατροφή. Φυσικά, μετά τό σου, σ' αγαπώ, — έστω σοο να τού ήνωρίσι εν' ένα φέθρο... διακοπικό, —μπορού να τό άνε. Δυνάτα όμως, έρανενικά, να τάκούνη κι' όίλοι, δέν επηρεάζετα. Πά; να πώ; Η άρητή παραστάση μάλιστα ήταν κάπ' άπεριγραπτό, σι κομμοτέρη και έθουσιασμό. Η πρωταγωνίστρια άποθεώθηκε, κι' ό συγγραφέϊς άκόμα έκλήθηκε στή σκηνη, σα να ήταν έργο καινούργιο! Αλλά ήμένα μου άρεσε περισσοτέρο η άπογευματινή τέ Κυριακή, πού δλο τό θέατρο ήταν γεμάτο Διαπλασπούλα με τις οικογενείες τους.

Από μεθαύριο, Δευτέρα, στό τόμο θέατρο, με τη Μιράνα Μυράτα, κήρη της κ. Κυβέλης, ως πρωταγωνίστρια, άρχίσει μια σειρά παραστάσεων της κομωδίας «Πειρασμός», άλλου έργου τού κ. Ξενοπούλου, πού πρωτοπαίχθηκε κι' αυτό από την κ. Κυβέλη τού 1910. Και την έρχομένη Κυριακή, κ' η έδοξη πιά άπογευματινή με τόν «Πειρασμό».

ΜΕΘΡΩΜΕΝΙΚΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ, δη την προπερασμένη έβδομάδα, παίχθηκε η 'Φωτεινή Σάντρα» με την κ. Κυβέλη. Η άρητή παραστάση μάλιστα ήταν κάπ' άπεριγραπτό, σι κομμοτέρη και έθουσιασμό. Η πρωταγωνίστρια άποθεώθηκε, κι' ό συγγραφέϊς άκόμα έκλήθηκε στή σκηνη, σα να ήταν έργο καινούργιο! Αλλά ήμένα μου άρεσε περισσοτέρο η άπογευματινή τέ Κυριακή, πού δλο τό θέατρο ήταν γεμάτο Διαπλασπούλα με τις οικογενείες τους.

Από μεθαύριο, Δευτέρα, στό τόμο θέατρο, με τη Μιράνα Μυράτα, κήρη της κ. Κυβέλης, ως πρωταγωνίστρια, άρχίσει μια σειρά παραστάσεων της κομωδίας «Πειρασμός», άλλου έργου τού κ. Ξενοπούλου, πού πρωτοπαίχθηκε κι' αυτό από την κ. Κυβέλη τού 1910. Και την έρχομένη Κυριακή, κ' η έδοξη πιά άπογευματινή με τόν «Πειρασμό».

Από μεθαύριο, Δευτέρα, στό τόμο θέατρο, με τη Μιράνα Μυράτα, κήρη της κ. Κυβέλης, ως πρωταγωνίστρια, άρχίσει μια σειρά παραστάσεων της κομωδίας «Πειρασμός», άλλου έργου τού κ. Ξενοπούλου, πού πρωτοπαίχθηκε κι' αυτό από την κ. Κυβέλη τού 1910. Και την έρχομένη Κυριακή, κ' η έδοξη πιά άπογευματινή με τόν «Πειρασμό».

Από μεθαύριο, Δευτέρα, στό τόμο θέατρο, με τη Μιράνα Μυράτα, κήρη της κ. Κυβέλης, ως πρωταγωνίστρια, άρχίσει μια σειρά παραστάσεων της κομωδίας «Πειρασμός», άλλου έργου τού κ. Ξενοπούλου, πού πρωτοπαίχθηκε κι' αυτό από την κ. Κυβέλη τού 1910. Και την έρχομένη Κυριακή, κ' η έδοξη πιά άπογευματινή με τόν «Πειρασμό».

Από μεθαύριο, Δευτέρα, στό τόμο θέατρο, με τη Μιράνα Μυράτα, κήρη της κ. Κυβέλης, ως πρωταγωνίστρια, άρχίσει μια σειρά παραστάσεων της κομωδίας «Πειρασμός», άλλου έργου τού κ. Ξενοπούλου, πού πρωτοπαίχθηκε κι' αυτό από την κ. Κυβέλη τού 1910. Και την έρχομένη Κυριακή, κ' η έδοξη πιά άπογευματινή με τόν «Πειρασμό».

Από μεθαύριο, Δευτέρα, στό τόμο θέατρο, με τη Μιράνα Μυράτα, κήρη της κ. Κυβέλης, ως πρωταγωνίστρια, άρχίσει μια σειρά παραστάσεων της κομωδίας «Πειρασμός», άλλου έργου τού κ. Ξενοπούλου, πού πρωτοπαίχθηκε κι' αυτό από την κ. Κυβέλη τού 1910. Και την έρχομένη Κυριακή, κ' η έδοξη πιά άπογευματινή με τόν «Πειρασμό».

Από μεθαύριο, Δευτέρα, στό τόμο θέατρο, με τη Μιράνα Μυράτα, κήρη της κ. Κυβέλης, ως πρωταγωνίστρια, άρχίσει μια σειρά παραστάσεων της κομωδίας «Πειρασμός», άλλου έργου τού κ. Ξενοπούλου, πού πρωτοπαίχθηκε κι' αυτό από την κ. Κυβέλη τού 1910. Και την έρχομένη Κυριακή, κ' η έδοξη πιά άπογευματινή με τόν «Πειρασμό».

Από μεθαύριο, Δευτέρα, στό τόμο θέατρο, με τη Μιράνα Μυράτα, κήρη της κ. Κυβέλης, ως πρωταγωνίστρια, άρχίσει μια σειρά παραστάσεων της κομωδίας «Πειρασμός», άλλου έργου τού κ. Ξενοπούλου, πού πρωτοπαίχθηκε κι' αυτό από την κ. Κυβέλη τού 1910. Και την έρχομένη Κυριακή, κ' η έδοξη πιά άπογευματινή με τόν «Πειρασμό».

Από μεθαύριο, Δευτέρα, στό τόμο θέατρο, με τη Μιράνα Μυράτα, κήρη της κ. Κυβέλης, ως πρωταγωνίστρια, άρχίσει μια σειρά παραστάσεων της κομωδίας «Πειρασμός», άλλου έργου τού κ. Ξενοπούλου, πού πρωτοπαίχθηκε κι' αυτό από την κ. Κυβέλη τού 1910. Και την έρχομένη Κυριακή, κ' η έδοξη πιά άπογευματινή με τόν «Πειρασμό».

Από μεθαύριο, Δευτέρα, στό τόμο θέατρο, με τη Μιράνα Μυράτα, κήρη της κ. Κυβέλης, ως πρωταγωνίστρια, άρχίσει μια σειρά παραστάσεων της κομωδίας «Πειρασμός», άλλου έργου τού κ. Ξενοπούλου, πού πρωτοπαίχθηκε κι' αυτό από την κ. Κυβέλη τού 1910. Και την έρχομένη Κυριακή, κ' η έδοξη πιά άπογευματινή με τόν «Πειρασμό».

Από μεθαύριο, Δευτέρα, στό τόμο θέατρο, με τη Μιράνα Μυράτα, κήρη της κ. Κυβέλης, ως πρωταγωνίστρια, άρχίσει μια σειρά παραστάσεων της κομωδίας «Πειρασμός», άλλου έργου τού κ. Ξενοπούλου, πού πρωτοπαίχθηκε κι' αυτό από την κ. Κυβέλη τού 1910. Και την έρχομένη Κυριακή, κ' η έδοξη πιά άπογευματινή με τόν «Πειρασμό».

Από μεθαύριο, Δευτέρα, στό τόμο θέατρο, με τη Μιράνα Μυράτα, κήρη της κ. Κυβέλης, ως πρωταγωνίστρια, άρχίσει μια σειρά παραστάσεων της κομωδίας «Πειρασμός», άλλου έργου τού κ. Ξενοπούλου, πού πρωτοπαίχθηκε κι' αυτό από την κ. Κυβέλη τού 1910. Και την έρχομένη Κυριακή, κ' η έδοξη πιά άπογευματινή με τόν «Πειρασμό».

Από μεθαύριο, Δευτέρα, στό τόμο θέατρο, με τη Μιράνα Μυράτα, κήρη της κ. Κυβέλης, ως πρωταγωνίστρια, άρχίσει μια σειρά παραστάσεων της κομωδίας «Πειρασμός», άλλου έργου τού κ. Ξενοπούλου, πού πρωτοπαίχθηκε κι' αυτό από την κ. Κυβέλη τού 1910. Και την έρχομένη Κυριακή, κ' η έδοξη πιά άπογευματινή με τόν «Πειρασμό».

Από μεθαύριο, Δευτέρα, στό τόμο θέατρο, με τη Μιράνα Μυράτα, κήρη της κ. Κυβέλης, ως πρωταγωνίστρια, άρχίσει μια σειρά παραστάσεων της κομωδίας «Πειρασμός», άλλου έργου τού κ. Ξενοπούλου, πού πρωτοπαίχθηκε κι' αυτό από την κ. Κυβέλη τού 1910. Και την έρχομένη Κυριακή, κ' η έδοξη πιά άπογευματινή με τόν «Πειρασμό».

Από μεθαύριο, Δευτέρα, στό τόμο θέατρο, με τη Μιράνα Μυράτα, κήρη της κ. Κυβέλης, ως πρωταγωνίστρια, άρχίσει μια σειρά παραστάσεων της κομωδίας «Πειρασμός», άλλου έργου τού κ. Ξενοπούλου, πού πρωτοπαίχθηκε κι' αυτό από την κ. Κυβέλη τού 1910. Και την έρχομένη Κυριακή, κ' η έδοξη πιά άπογευματινή με τόν «Πειρασμό».

Από μεθαύριο, Δευτέρα, στό τόμο θέατρο, με τη Μιράνα Μυράτα, κήρη της κ. Κυβέλης, ως πρωταγωνίστρια, άρχίσει μια σειρά παραστάσεων της κομωδίας «Πειρασμός», άλλου έργου τού κ. Ξενοπούλου, πού πρωτοπαίχθηκε κι' αυτό από την κ. Κυβέλη τού 1910. Και την έρχομένη Κυριακή, κ' η έδοξη πιά άπογευματινή με τόν «Πειρασμό».

Από μεθαύριο, Δευτέρα, στό τόμο θέατρο, με τη Μιράνα Μυράτα, κήρη της κ. Κυβέλης, ως πρωταγωνίστρια, άρχίσει μια σειρά παραστάσεων της κομωδίας «Πειρασμός», άλλου έργου τού κ. Ξενοπούλου, πού πρωτοπαίχθηκε κι' αυτό από την κ. Κυβέλη τού 1910. Και την έρχομένη Κυριακή, κ' η έδοξη πιά άπογευματινή με τόν «Πειρασμό».

Από μεθαύριο, Δευτέρα, στό τόμο θέατρο, με τη Μιράνα Μυράτα, κήρη της κ. Κυβέλης, ως πρωταγωνίστρια, άρχίσει μια σειρά παραστάσεων της κομωδίας «Πειρασμός», άλλου έργου τού κ. Ξενοπούλου, πού πρωτοπαίχθηκε κι' αυτό από την κ. Κυβέλη τού 1910. Και την έρχομένη Κυριακή, κ' η έδοξη πιά άπογευματινή με τόν «Πειρασμό».

Από μεθαύριο, Δευτέρα, στό τόμο θέατρο, με τη Μιράνα Μυράτα, κήρη της κ. Κυβέλης, ως πρωταγωνίστρια, άρχίσει μια σειρά παραστάσεων της κομωδίας «Πειρασμός», άλλου έργου τού κ. Ξενοπούλου, πού πρωτοπαίχθηκε κι' αυτό από την κ. Κυβέλη τού 1910. Και την έρχομένη Κυριακή, κ' η έδοξη πιά άπογευματινή με τόν «Πειρασμό».

Από μεθαύριο, Δευτέρα, στό τόμο θέατρο, με τη Μιράνα Μυράτα, κήρη της κ. Κυβέλης, ως πρωταγωνίστρια, άρχίσει μια σειρά παραστάσεων της κομωδίας «Πειρασμός», άλλου έργου τού κ. Ξενοπούλου, πού πρωτοπαίχθηκε κι' αυτό από την κ. Κυβέλη τού 1910. Και την έρχομένη Κυριακή, κ' η έδοξη πιά άπογευματινή με τόν «Πειρασμό».

Από μεθαύριο, Δευτέρα, στό τόμο θέατρο, με τη Μιράνα Μυράτα, κήρη της κ. Κυβέλης, ως πρωταγωνίστρια, άρχίσει μια σειρά παραστάσεων της κομωδίας «Πειρασμός», άλλου έργου τού κ. Ξενοπούλου, πού πρωτοπαίχθηκε κι' αυτό από την κ. Κυβέλη τού 1910. Και την έρχομένη Κυριακή, κ' η έδοξη πιά άπογευματινή με τόν «Πειρασμό».

Από μεθαύριο, Δευτέρα, στό τόμο θέατρο, με τη Μιράνα Μυράτα, κήρη της κ. Κυβέλης, ως πρωταγωνίστρια, άρχίσει μια σειρά παραστάσεων της κομωδίας «Πειρασμός», άλλου έργου τού κ. Ξενοπούλου, πού πρωτοπαίχθηκε κι' αυτό από την κ. Κυβέλη τού 1910. Και την έρχομένη Κυριακή, κ' η έδοξη πιά άπογευματινή με τόν «Πειρασμό».

Από μεθαύριο, Δευτέρα, στό τόμο θέατρο, με τη Μιράνα Μυράτα, κήρη της κ. Κυβέλης, ως πρωταγωνίστρια, άρχίσει μια σειρά παραστάσεων της κομωδίας «Πειρασ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΓ' -- 780) Προκήρυξω δύο διαγωνισμούς: ἓνα γραμματισμῶν κτ' ἓνα καρτῶν καλλιτεχνικῶν. Ἐξ ἐπιλογῆς πάντων κερτῶν μιά σύντομη σκηνή. Γιὰ τὴν βραβεΐα σηνεχίζετε στὴν κατωθιστή μου. Ρίτα Μπούμη, Σόρα. ΡΙΤΑ

(ΚΓ' -- 781) **ΚΑΡΟΥΜΠΑ ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟ**, γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ... Ἐγκαθίστου Σας, θερμὰ συλλυπηθῆσαί μου. ΡΙΤΑ

(ΚΓ' -- 782) **Μπερμπαντάκο**, τί σοῦ λένε, μωρό μου; **Τρελλόπαιδο**, με γειά το παδάκι... Πόσος φορὸς τὴν πῆρες ἀπ' τὸ κοδάλατο; Ρίτα

(ΚΓ' -- 783) Διαγωνισμὸς καρτῶν. Βραβεΐα ἐκλεκτότατα. Προθεσμίᾳ διμηνῶς. Διήμερὰ, Μετσόβου 18, Ἀθῆνας. **Πανούκλα**, **Ανεβοκατέβασμα**

(ΚΓ' -- 784) ἀποτέλει. Διηγῆται: ἀ) βραβί) Πασαλινοῦ, β) Φύμα, γ) Ἀκυπέτη. Καρτῶν: α) Βλαχίας, β) Ἰωνία. Δοῦποὺς εὐχαριστῶ. Προκήρυξω Διάγων. ἀγρῶν καρτῶν. Προθεσμίᾳ διμηνῶς. Βραβεΐα ἀπὸ ἀμελλὰς Δίαις: Ἰωάν. Κυριαζῆν, Θήζας.

(ΚΓ' -- 785) **ΚΑΤΩ** τὰ ἀγόρια! ἐντροπή σας γιὰ βγάξετε τοὺς δημοφίλους σας στὴ φερα. Ἄν ἔχετε ἱκανότητα ἀνακαλύψατέ μου. **ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΜΟΥΣΩΝ**

(ΚΓ' -- 786) **Ταπεινὸ Δουλόειδ**, ὄρισμένως θὰ εἶσαι παλληκάρει τῆς φακῆς. Καὶ ὁμως νὰ ἤξερας τί ἐπικινδυνὸς ποῦ εἶμαι. **Τρελλόπαιδο**

(ΚΓ' -- 787) **Παρακαλῶ** αὐτοὺς ποὺ μοῦ στέλλου χρονομένα γράμματα νὰ προσέχουν, γιατί θὰ ἀρχίσω νὰ τὰ στέλλω πίσω και αὐτὸ πρὸς γινῶσιν των. **Τρελλόπαιδο**

(ΚΓ' -- 788) **Φαίση**, ἀκμήν δὲν ἀπερῶ: σίσεις νὰ πᾶρες ψευδάνυμο: **Τρελλόπαιδο**

(ΚΓ' -- 789) Ἰωνία, ἐλαβα γράμμα σας ὀστάνειν καθαραγράφαι: δέχομαι ἀλληλογραφίαν. **Τρελλόπαιδο**

(ΚΓ' -- 790) **Σκουπιδά**, σοῦ εὐχομαι καλὰς προόδους εἰς τὰ: ἐξετάσεις σας. **Τρελλόπαιδο**

(ΚΓ' -- 791) **Εἰσερχόμενος** εἰς τὸν Διαπλαστικόν, τίθεμαι εἰς τὸ πλεον τὸ φιλελευθερὸν Ἀθλήτου. **ΦΙΛΑΘΛΟΣ**

(ΚΓ' -- 792) **ΟΙ ΤΡΙΣΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΙ** καίτοι ἀπὸ ΣΑΛΟΝΙ καὶ ἄλλοι εἰς ὅσον τοὺς ἀποδοὺν μὲς μὲς θυρίται. Δοικὸν μὴ μὲς κερδέσεται ποτὲ σας κατὰ λάθος. Γιὰ τὸ φὰς ΣΠΑΣΜΟΥΣ.

(ΚΓ' -- 793) **ΑΡΑΜΙΣ, ΠΟΡΦΟΣ, ΑΘΩΣ** ἌΡΧΙΖΟΥΜΕ: Μπόλοβιτικός Χατζόπουλος. Ἄγατος: Κορβατζῆς, Κλωθῶ: Νίτσα Κότσανάκι, Σκλαβονική Πόλη: Μαγαχός. **«ΚΕΡΑΥΝΕ»**, ὀποτιχῆτης. Σὰς εἰσέρουμε.

ΑΘΩΣ, ΠΟΡΦΟΣ, ΑΡΑΜΙΣ

(ΚΓ' -- 794) **Τρελλή Ἀγάπη**, γράψε στή ὀσισαί μου ΚΓ' 795. Περιμένω. **Ανακρίττο Γέλα**

(ΚΓ' -- 795) **Καροῦμπα Καρκαλέτσο**, γιὰ πρόσεχε και μὴ μίς παραμπαίνης στή μύτη, γιατί δίσκολα θὰ τὰ βγάλῃς πέρα. Κορβίτσια... **ΚΑΤΟΥ Τ ΑΓΟΡΙΑ!** — **Θέμα**, Ἀκαλιῶ, Βολιώτικο Χρόδα.

(ΚΓ' -- 796) **Σηριετῆ**, Ρένα, Μαυροῦκα, Μιραντα, ἀνταλλάσσομε Μ. Μ. Ἰσι, ἀλληλογραφοῦμε; **ΕΛΙΑ**

(ΚΓ' -- 797) **Κλωθῶ**, ἐλαβα Μ. Μ. Σὰ εὐχαριστῶ. Θέλεις νὰ ἀλληλογραφοῦμε; Ἀνταλλάσσομε c. p; **ΘΕΛΜΑ**

(ΚΓ' -- 798) **«ΕΝΩΣΙΣ ΜΠΟΛΙΣΕΒ ΚΩΝ»** Δύο ἐκλεκτὰ μέλη τῆς ἐνώσεως δῶδ' ἰδιῶν των ἐξόδων ἰδρύουσι μέγιστον πρὸς στέγησιν τοῦ ἀστέρου συλλόγου «Τεσσὲ» καὶ τῆς συμμορίας «Α. Ε. Α.» Μέχρι περατώσεως τοῦ ἔργου παρακαλοῦν ἔν: τοσινῆρι μεταχειρισμένον. **ΚΑΤΟΥ Τ ΑΓΟΡΙΑ!** — **Θέμα**, Ἀκαλιῶ, Βολιώτικο Χρόδα.

(ΚΓ' -- 799) **Ανταλλάσσω** c. p. Προτιμῶ τοπεια. Γράφατε: Ἰωάννην Ν. Ἀσπασην, p. τ. Σόρον.

(ΚΓ' -- 800) **Παρακαλῶ**, ἐπιγράφαιτε εἰς: Γεώργιον Καζουλάνην, p. τ. Ἀθῆνας. Ἀδυνατὸς παραλαβεῖ ἐχεινὰ. Εὐχαριστοῦσα περιμένω. **ΡΕΑ**

(ΚΓ' -- 801) **Εἰσερχόμενος** εἰς τὸν Διαπλαστικόν χωριετῶ ἀπαντας, και τίθεμαι εἰς τὸ πλευρόν τοῦ Φιλελευθεροῦ Ἀθλήτου.

(ΚΓ' -- 802) **Μικροσκοπικὸς Ἀθλήτης** ἰδρύεται ἰλιαν προσεχῶς ἐν Ἀργουστολίφ ἰσχυρὸς συλλόγος ὀνοματι «Ἀθλητικός». **Μικροσκοπικός Ἀθλήτης**

(ΚΓ' -- 803) **Ζουλοῦ**, Ρένα, Ρίτα, Τριανταφυλλένια, Βεατρίκη, Μιράντα, Ἀφρόδιτο, Φάσμα, Τίτικα, Ἐλάσα, Μάγισσα, Κοκό, Ἐρνάνη, Μπερμπαντάκο, Πλανόδιε, Κουνοῦπι, πολὺ θὰ ἤθελα ἓνα σας τετρ. Μ. Μ. μέσω Διαπλ. — **Ἐομι**

(ΚΓ' -- 804) **ΚΑΡ-ΚΑΡ**, τὸ ζωνάρι, σας τὸ σκῖλ και σά; τὸ κλωτσιθάλιθ. **ΚΟΛΕΡΑ**

(ΚΓ' -- 805) **ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ**, εἰσαίτε ὀλο λόγια ποῦ εἶται τὰ ἔργα; **Κεραυνοβλάε** Ἰαπὼνα και Μασίστα, εἰσαίτε σάχλα κομπλέ, σὰς εοφίετς ἢ ἕσση και παραμλίτε.

(ΚΓ' -- 806) **ΠΗΡΩΣ ΤΗΣ ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ** Ἄλλαξα Διον: Βασίλ. Δαοδα-
Ακούδην, p. τ. Ἀθῆνας. — **Ἡρώ**

(ΚΓ' -- 807) **ΑΔΕΡΦΑΚΙ ΖΟΥΛΟΥ**, Ἄ Τὴν καὶ τὸ ἐναλλάσε. Ἄ γόμιστε ἀδελφοί. **Ψαξβεβέτου** κτ' ὄχι Γεργασιάδης και πρῶτον ἄλογα, Οἱ Βλάχητες

(ΚΓ' -- 808) **ΚΑΡΟΥΜΠΑ ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟΣ** Σπρ. τ. Διαπλ. — Βεβῶδ' ὀνι ὀ Καροῦμπα Καρκαλέτσοσ δὲν λέγονται Γεργασιάδης.

(ΚΓ' -- 808) **Σύλλογε «ΤΕΣΣΕ»**, **«ΝΕΑ ΖΩΗ» ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ**, **ΟΥΔΑΜΟΥ ΑΠΩΝ**, τὸ νοῦ σας μὴ σκοντάψετε. **ΚΑΤΟΥ ΤΑ ΚΟΡΙΤΕΙΑ** ΚΑΡΟΥΜΠΑ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΑΡΟΣ

(ΚΓ' -- 809) Ἡ **Μίρκα** παραμαλεὶ ὄσας και ὄσους τῆς ἐχῶν σταίλει τεγράδια πριν ἀπὸ τὴν καταστρόφη τῆς Σμύρνης, νὰ ἀνταλλάξουν και πάλι.

(ΚΓ' -- 810) **ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΕΑ ΖΩΗ»** Σύλλογε «Τεσσὲ», εὐχαριστοῦ μιν διὰ τὴν συμμοχίαν σας. Κάτω ὀ Κορ-Καρ.

(ΚΓ' -- 811) Ἀλληλογραφῶ με ὄιες τίς Διαπλάσοποιές και Διαπλασόπουλα, πρὸ παντὸς με τὴν Τριανταφυλλένια, Κερνεάδου 80, Πλατεία Κολωνάκιου, Ἀθῆνας. Ἡρωική Φέου

(ΚΓ' -- 812) Ἀλληλογραφῶ με Διαπλάσοπὸν Ἄλα, περ παντὸς με Τριανταφυλλένια και Ρίτα. Ἀσκήτιοδ 31-Γ, Ἀθῆνας. — Πικρή Σκλαβιά

(ΚΓ' -- 813) **ΜΕΝΕΛΑΕ**, θερμὰ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τίς καλὲς σου εὐχέσ. Μονάχα ποῦ ἢ φετινὴ ἐπέτειος τὸν γενεθλίον μου, εἶται ἢ 18η και ὄχι ἢ 19η !!! **ΑΓΡΙΟΚΑΤΕΙΚΟ**

(ΚΓ' -- 814) **«ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΙΚΗ»** **Ταμπουλινά**, θεωρεῖται ἠγνημένη και χειροτέρα συμμορία, ὄν δὲν δεχτῆς δι' ἀνακάλυφιν στοίχημα ἔκατό δραχμάσ. **ΒΑΡΩΝΟΣ, ΚΟΛΟΜΒΟΣ**

(ΚΓ' -- 815) **«ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ»** **ΔΙΟΡΙΖΟΝΤΑΙ:** Ὑπουργὸς Διαγωνισμῶν: **ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ἸΑΝΙΚΩΝ**, **Ἀντιπροσώποι:** Καλαμῶν: **ΤΗΛΑΥΓΗΣ ΦΑΡΟΣ**, Ἀργινῶν: **ΧΑΜΙΝΙ**, Κερκίρας: **ΑΡΧΙΔΙΑΒΟΛΟΣ**, Θεσσαλονίκης: **ΑΤΥΧΟΣ ΠΡΟΣΦΥΓΟΠΑΪΣ**.

(ΚΓ' -- 816) **Πανταχὸ Παρῶν**, κατὰ σὶ ἀπακρίδες !!! μονάχα !!! σκαίου: **ΣΜΥΡΝΗ, ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΝΗΤΟΣ**

(ΚΓ' -- 817) **ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ** Μ. Μυστι-
κῶν: α) Φάσμα, β) Ἄμυδρα Λάμπης, Καρτῶν: α) Φοίβεσ, β) Κόνχιν Κά. Γελοιογραφίῶν: α) Μεγάλη Ἰδέα, β) Καπεταν Καραπιέρης, Δοῦποὺς εὐχαριστῶ. **ΚΟΛΟΜΒΟΣ**

(ΚΓ' -- 818) **Ανταλλάσσω** Μ. Μ με ὀποιον μου σταίλει, Ἄπαντῶ ἀμέσως. **Τιάρνος**

(ΚΓ' -- 819) **Τρελλή Χορεύτρια**, τί εἴμορφα ποῦ εἰ ἀνακαλύπτου ὀ Κριετῆς και Σια. Συχαρητήρια θέλου. **Θεωλήκη Σμύρνη**

(ΚΓ' -- 820) **Τὸ σάλε**, τετραδιον ἔλεψθη Θεωμάσιον. Εὐχαριστῶ θεομάς. Ἀλληλογραφίαν θεορῶ περιετήν. — **Κέμρησσι τῶν Ἀγκρῶν**

(ΚΓ' -- 821) **Νίητες**, δὲ σοῦ ταιριάζει ἀπὸ τὸ ὄνομα. **Φθνοπαρῶδ Ἡλιοβαλλίκα**, μπάρο.

ΚΟΦΤΕΡΟ ΣΠΙΘΙ

(ΚΓ' -- 822) **Κῶν**, **Σπαρῆ**, εἰς ἐπιθυμῶν **Κτε** στείλατέ μου ἓνα τεγράδι σας. **Υψιστοῦς Τρελλόπαιδο**

(ΚΓ' -- 823) Στὴν ἀγαπῆμένη μου ἀδελφούλῃ **ΣΥΝΑΪΚΑ** δίδα τὰ πῶδ θερμὰ φιλιὰ μου γιὰ τὴν γιορτὴ τῆς. **ΧΑΛΙΚΟΥΤΣΟΥΛΑ**

(ΚΓ' -- 824) Ἀνταλλάσσω Μ. Μ και c. p με ἂπαντας. Ἄπαντῶ τάχιστα. Δίαις **Φιλελευθεροῦ Ἀθλητῆν**, p. τ. Ἀργουστολιον. **(ΚΓ' -- 825)**

(ΚΓ' -- 826) Ἀνταλλάσσω Μ.Μ. και c. p με ἂπαντας. Ἄπαντῶ ἀμέσως Δίαις: Νεαρὸν Ἀθλητῆν, p. τ. Ἀργουστολιον. **(ΚΓ' -- 827)**

(ΚΓ' -- 828) Ἀντιλλοῦσα Σελῆνη, Ἡρώα τῆς **Κουινάγιας**, **Ἰδιανιὸν**, **Μακεδονικῶν Ἰδεῶδς**, **Καρδιά Ἡρώα**, **Ζητῶ Δίαις σ' εἰς.** — **Νόσμα**

(ΚΓ' -- 829) Ἀγαπῆτε **Καροῦμπα Καρκαλέτσο** Ἄδεν πὰς νὰ πινῆς και σὶ και τὰ ζωνάρια σου και ἢ πᾶλη καριές σου; **«ΕΝΩΣΙΣ»**

(ΚΓ' -- 830) **Εσμί**, κανένα ἀπὸ τὸ κορίτσι ἐδὲν ὀποφείρει αὐτὸ τὸ κατὰ **Δεζουλόγα**

(ΚΓ' -- 831) **Ανεμῶνη**, θέλεις νὰ σοῦ στείλω ἓνα ζευγάρι γυαλιὰ ἀπ' τὴν Νέαν Ὑδρην; Πολὺ εὐχαριστῶς. Μοῦ φαίνεται πὸς δὲ βλέπεις καλὰ τὰ τῆς Μυστιλῆνης. — **Νεοσοφῆσ**

(ΚΓ' -- 832) **Ἀμερικανόπουλο** και Ἄμερικανῶνα και **Διαπλασόπουλα** καὶ **Διούπτον**, ἀνταλλάσσομε Μ. Μ. μέσω Διαπλάσοπῶσ; Δέχομαι ἀλληλογραφίαν ἀπειθεΐας. Δίαις: **Νεοσοφῆσ**, 146 W. 47 Str, New York **Νεοσοφῆσ**

(ΚΓ' -- 833) **ΒΓΗΚΕ! ΒΓΗΚΕ!** Ἐἰς τὸ πρωτότυπο, νεωτεριστικὸ κατὰστατικὸ τῆς «Μαθητικῆς Συντροφίεσ». Γράψτε: Ι. Τριανταφυλλένια, Κωδικογράφου 23, Ἀθῆνας. Στέλλεται εἰσευθερο Ταχυδρομικῶν. Μόνον 1 δραχμῆ.

(ΚΓ' -- 834) **ΘΑ ΧΑΣΤΕΙ ΘΑ ΧΑΣΤΕΙ**

(ΚΓ' -- 835) **Κυθηραϊκὸν Δοξολόγι** κτ' Ἔκρηβε τῶν **Κυθηρῶν**, δέχεσθαι ἀνακαλλῆν Μ. Μυστικῶν και c. p; Ἄν ναὶ ἀπαντήσεται στὴν Ἀσπὴ; Θεοδωροῦ Ν. Ποταμῶν **Κύθηρα**. Εὐχαριστῶ δι τῶν ἠροτέρων. **ΑΤΥΧΟΣ**

(ΚΓ' -- 836) Ἡ **ΒΗ**, δέξου θερμὰς εὐχὰς γιὰ τὴν γιορτὴ σου. **Θυδερμῆ**

(ΚΓ' -- 837) **Τώρα** καθαρὰ θὰ μάθης, **Κίμων**, πόσ εἶσαι σὺ, ποῦ τὸ παρελθόν μεσ ὄλων ἐνθυμῆσετς τὸ γλυκὲ. **ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ**

(ΚΓ' -- 838) Ἄν ἀνταλλάσσω μὰ Μ. Μ. **Μυρσικῆ**. Τοὺς ἠδη προτειναντῶ εὐχαριστῶ. **Βασίλια**. **Μιράντα**

(ΚΓ' -- 839) **Μπαλονάσ** στο ὀσονάκι τῆς **Διαπλάσοπῶσ** χωριετῶ ὄλους. **Ἐὶ** παιδιὰ, προσοχῆ. **ΡΕΖΕΝΤΑ**

(ΚΓ' -- 840) **Μπαλονάσ** στο Διαπλαστικὸν **Μεσο** χωριετῶ ἂπαντας. Τρέμετε τὴν: **ΑΓΝΟΥΜ**